

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: V. D., nar. X
st. přísl. U.
poslední hlášený pobyt X,
korespondenční adresa X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7 – Holešovice

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve Sdělení ze dne 17. 9. 2025, č. j. OAM-390027-7/DO-2025, o nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu ze dne 24. 6. 2025, zaevidovanou pod č. j. OAM-0390027/DO-2025,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně je občanem Ukrajiny. Žalobkyně dne 24. 6. 2025 podala žalovanému žádost o dočasnou ochranu na formuláři, jenž se standardně užívá pro podávání žádosti o dočasnou ochranu dle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invází vojsk Ruské federace, ve znění od 3. 9. 2025 (dále jen „Lex Ukrajina.“). Ve formuláři uvedla, že dne 24. 2. 2022 pobývala v České republice, a že jí v období ode dne 10. 9. 2023 do 16. 6. 2025 byla udělena dočasná ochrana na Kypru. Žalovaný podanou žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou, jelikož žalobkyně získala dočasnou ochranu nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU.
2. Žalobkyně proti vrácení své žádosti podané dne 24. 6. 2022 žalovaným brojila zásahovou žalobou, které bylo Městským soudem v Praze vyhověno rozsudkem ze dne 30. 7. 2025, č. j. 8 A 81/2025-31, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 8. 2025, č. j. 8 A 81/2025-34, jímž byl jednak deklarován zásah spočívající ve vrácení žádosti žalobkyni dne 24. 6. 2025, vedené pod č. j. OAM-0390027/DO-2025, a taktéž bylo žalovanému zakázáno pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázáno obnovit stav před vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany.
3. Žalovaný poté usnesením ze dne 8. 9. 2025, č. j. OAM-390027-6/DO-2025, zrušil dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), sdělení, kterým bylo konstatováno, že žádost žalobkyně o udělení dočasné ochrany ze dne 24. 6. 2025, pod č. j. OAM-0390027/DO-2025, je nepřijatelná, jelikož sdělení bylo vydáno v rozporu s § 3 Lex Ukrajina. Následně dne 17. 9. 2025 žalovaný vydal (nové) sdělení o nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 24. 6. 2025, vedené pod č. j. OAM-0390027/DO-2025, dle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, jelikož žadatelka není osobou uvedenou v § 3 Lex Ukrajina (dále též „Sdělení ze dne 17. 9. 2025“). Žalovaný v odůvodnění vysvětlil, že důvodem pro rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti žalobkyně byla skutečnost, že nepobývala v době rozhodné, tj. přede dnem 24. 2. 2022, na Ukrajině, což ostatně sama žalobkyně v žádosti potvrdila.
4. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného spočívající ve Sdělení ze dne 17. 9. 2025 o nepřijatelnosti její žádosti o udělení dočasné ochrany ze dne 24. 6. 2025, pod č. j. OAM-0390027/DO-2025, byl nezákonný. Zároveň požadovala, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jejích práv, a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že Ukrajinu opustila dne 20. 2. 2022, tj. toliko o 4 dny dříve než je den, který je prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022 (dále též „prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382“) určen jako den počátku ruské invaze na Ukrajinu a den rozhodující pro nárok na dočasnou ochranu. Po jejím odjezdu z Ukrajiny zde vypukl válečný konflikt, proto v České republice požádala o vízum dočasné ochrany, které jí bylo uděleno. Žalobkyniny rodiče z Ukrajiny uprchli na Kypr, kam za nimi žalobkyně odjela a pobývala tam na základě udělené dočasné ochrany od 1. 9. 2023 do 16. 6. 2025. Nyní se přestěhovala do České republiky, zrušila dočasnou ochranu udělenou jí na Kypru a dne 24. 6. 2025 zde požádala o dočasnou ochranu. Žalobkyně s poukazem na

rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2025, č. j. 5 A 15/2025-37, byla přesvědčena, že posouzení její žádosti o dočasnou ochranu žalovaným neodpovídá smyslu a účelu dočasné ochrany a je příliš restriktivní, jelikož Ukrajinu opustila pouhý týden před působností prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 a již jednou jí byla dočasná ochrana v České republice udělena. Upozornila na to, že prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382 vybízí členské státy k tomu, aby udělovaly dočasnou ochranu osobám, které opustily Ukrajinu krátce přede dnem 24. 2. 2022, tudíž by jí měl žalovaný rovněž dočasnou ochranu udělit.

6. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že žádost žalobkyně původně nedostatečně vyhodnotil jako nepřipustnou dle § písm. d) Lex Ukrajina; avšak tato je nepřipustná především z důvodu dle § 5 písm. b) Lex Ukrajina, tj. z důvodu, že žalobkyně není osobou, na kterou se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382. Z otisků hraničních razítek o vstupech a výstupech na území členských států EU v cestovním dokladu žalobkyně totiž vyplynulo, že žalobkyně vycestovala z území Ukrajiny nejpozději ke dni 6. 1. 2022, kdy přes území Srbska vstoupila na území států Schengenského prostoru dne 6. 1. 2022, na území Kypru přicestovala dne 6. 2. 2022, odkud pak odcestovala do Maďarska dne 20. 2. 2022. Žalovaný potvrdil, že dne 17. 3. 2022 bylo žalobkyni na území České republiky uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Přičemž dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu se dle Lex Ukrajina změnilo na oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany dle § 8 odst. 1 Lex Ukrajina, jinak by žalobkyni nemohla být dočasná ochrana udělena, jelikož přede dnem 24. 2. 2022 nepobývala na Ukrajině. Podmínky pro udělení dlouhodobého víza za účelem strpění jsou v zákoně o pobytu cizinců upraveny odlišně na rozdíl od podmínek pro udělení dočasné ochrany. Žalobkyni však oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice zaniklo, neboť si jeho platnost v roce 2024 neprodloužila.
7. Žalovaný dále s odkazem na čl. 2 písm. c) prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 vyložil pojem „vysídlených osob“ tak, že se jedná o osoby, které musely opustit zemi původu a nemohou se s ohledem na stávající situaci v zemi původu vrátit za bezpečných a trvalých podmínek, tj. že za osobu vysídlenou lze považovat pouze tu osobu, která zemi původu opustila v důsledku určité situace, která v dané zemi nastala (např. v důsledku ozbrojeného konfliktu). Mezi danou situací v zemi původu a opuštěním země ze strany dotčené osoby, musí existovat příčinná souvislost, tj. situace v zemi původu musí být důvodem, pro který dotčená osoba tuto zemi opustila. V případě žalobkyně absentuje právě tato příčinná souvislost, když žalobkyně neopustila Ukrajinu v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Dále žalovaný poukázal na dokument Komise EU nazvaný: *„Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana“*. Jde o sdělení komise č. 2022/C 126 I/01, jenž NSS v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, označil za tzv. soft law a dle kterého nemají v zásadě nárok na dočasnou ochranu ti ukrajinští státní občané, kteří byli vysídleni z Ukrajiny před 24. 2. 2022 nebo se před tímto datem nacházeli mimo Ukrajinu, například z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, kvůli zdravotním prohlídkám nebo z jiných důvodů. V této souvislosti označil rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2025, č. j. 5 Azs 72/2024—21, za v dané věci nepřiléhavý, jelikož byl postaven na odlišných skutkových okolnostech. Navrhl proto soudu, aby žalobu žalobkyně pro nedůvodnost zamítl.

III. Posouzení žaloby

8. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2025, č. j. 8 A 81/2025-31, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 8. 2025, č. j. 8 A 81/2025-34, kopie cestovního dokladu žalobkyně s otisky razítek vstupních zemí, usnesení žalovaného ze dne 8. 9. 2025, č. j. OAM-390027-6/DO-2025, a Sdělení žalovaného ze dne 17. 9. 2025 o nepřijatelnosti žádosti žalobkyně o udělení dočasné ochrany ze dne 24. 6. 2025, pod č. j. OAM-0390027/DO-2025. Tyto podklady přitom byly soudu předloženy jak žalobkyní, tak žalovaným; obsah shora vypočtených dokladů je tedy oběma účastníkům řízení dobře znám a posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky.
9. Městský soud na úvod poznamenává, že přestože § 5 odst. 2 Lex Ukrajina vylučuje ze soudního přezkumu vrácení nepřijatelné žádosti cizinci, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, jednoznačně potvrdil, že vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina lze přezkoumat (srov. bod [25] citovaného rozsudku).
10. Dále soud připomíná, že i řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu ovládající řízení před správními soudy soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31, obecně k řízení před správními soudy též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2025, čj. 6 As 60/2024-110 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2024, čj. 10 A 53/2022-157).
11. Současně, ačkoli z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2022, č. j. 6 As 237/2021-56) plyne, že „v řízení o zásahové žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s. správní soud neposuzuje zákonnost důvodů a úvah, které správní orgán vedly k zásahu, nýbrž zákonnost zásahu jako takového. [...] Soud se musí zabývat zákonností zásahu ze všech hledisek, která jsou mezi stranami sporná, a to i když se stanou spornými teprve během řízení před soudem“ (obdobně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2021, č. j. 5 As 462/2019-35, č. 4257/2021 Sb. NSS, body [42] a [43], nebo ze dne 11. 11. 2025, č. j. 2 As 54/2025-50, body [25] až [28]), z tohoto obecného pravidla existuje výjimka: „Jelikož soud plně posuzuje zákonnost zásahu, není obecně vzato rozhodující, o jaké právní důvody správní orgán svůj zásah opřel. Toto odůvodnění může být relevantní, vyžaduje-li právní úprava, aby důvody zásahu byly sděleny osobě, které se zásah týká“ (bod [27] citovaného rozsudku kasačního soudu sp. zn. 6 As 237/2021, srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2018, č. j. 1 As 145/2018-57). Na posuzovanou věc se aplikuje právě tato výjimka, jelikož Lex

Ukrajina v § 5 odst. 2 stanoví, že *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti.*

12. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu tak soud přezkouvává pouze zákonnost sděleného důvodu nepřijatelnosti této žádosti a nikoliv jiný. To odpovídá i bodu [23] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2025, č. j. 9 Azs 256/2023-31, kde kasační soud uvedl, že „i chybné uvedení důvodu vrácení žádosti bylo samo o sobě nezákonným zásahem, jelikož nemělo oporu v žalobcem v žádosti uvedených skutečnostech.“
13. V posuzované věci žalovaný žádost žalobkyně Sdělením ze dne 17. 9. 2025 odmítl podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina z důvodu, že žalobkyně není osobou, na kterou se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382. Žalobkyně přitom v žalobě jednak potvrzuje, že se přede dnem 24. 2. 2022 na území Ukrajiny nezdržovala, a proti důvodu odmítnutí brojí jen v ryze obecné rovině s tím, že Ukrajinu opustila jen „pár dnů“ před tímto datem, a proto má rozhodnutí žalovaného za příliš formalistické a nezákonné.
14. S ohledem na uvedené soud pouze v míře obecnosti odpovídající argumentaci žalobkyně přezkoumal zákonnost rozhodného důvodu, pro který žalovaný přijetí její žádosti Sdělením ze dne 17. 9. 2025 odepřel.
15. K vlastnímu věcnému posouzení žaloby soud nejprve připomíná, že ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005 Sb. NSS).
16. První, druhou, čtvrtou a pátou podmínku má soud za splněnou; nemá pochybnosti o tom, že vrácení žádosti směřuje přímo proti žalobkyni a že neudělení dočasné ochrany ji zkracuje na právech. Podstatou sporu je splnění třetí podmínky – zda šlo o zásah zákonný či nikoli.
17. Podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina je žádost nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3. V § 3 uvedeného zákona jsou vymezeny osoby, na něž se zákon (dočasná ochrana) vztahuje. Podle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina uděluje žalovaný dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382.
18. V prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382, jež aktivovalo stav hromadného přílivu osob, jak jej předpokládá směrnice o dočasné ochraně, jsou takové osoby vymezeny zejména jako ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022, kteří byli z Ukrajiny vysídleni dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil [čl. 2 odst. 1 písm. a)].
19. Pro přiznání ukrajinskému státnímu příslušníku postavení osoby oprávněné podle § 3 Lex Ukrajina je tak zapotřebí kumulativního splnění podmínky (i) pobytu na Ukrajině před 24. 2. 2022 a (ii) vysídlení z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil.

20. Žalovaný má za to, že druhá podmínka, a to podmínka vysídlení z Ukrajiny k rozhodnému dni 24. 2. 2022, v případě žalobkyně splněna nebyla. Jelikož žalobkyně v žádosti o dočasnou ochranu sama uvedla, že k tomuto dni nebyla fyzicky na území Ukrajiny, když vycestovala na základě turistického víza dne 20. 2. 2022. Navíc soud zjistil, že toto tvrzení žalobkyně bylo vyvráceno otisky razítek v jejím cestovním dokladu, ze kterých naopak vyplývá, že území Ukrajiny opustila již dříve, a to dne 6. 2. 2022. Žalobkyně v žalobě nepředkládá žádné argumenty brojící proti závěru žalovaného o neexistenci splnění podmínky „vysídlení z Ukrajiny“ po dni 24. 2. 2022; naopak uvedené potvrzuje a svou právní obranu soustřeďuje toliko na tvrzení o přílišném formalismu ze strany žalovaného, když mezi jejím opuštěním území Ukrajiny a dnem 24. 2. 2022 rozhodným pro posouzení jejího statutu vysídlené osoby dle prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 uplynula velmi krátká časová doba. Soud naopak akcentuje, že datum 24. 2. 2022 byl záměrně a jednoznačně určen v prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382, jako datum zahájení ruské agrese na Ukrajině, aby bylo určitým způsobem definováno, od kdy je nutno posuzovat uprchlíky z Ukrajiny za vysídlené osoby s nárokem na udělení dočasné ochrany. Pokud je datum 24. 2. 2022 pevně určen jako počátek válečného konfliktu, pak nelze postavit svou obranu na tvrzení o přílišné formálnosti či nepřiměřenosti v rozhodování žalovaného pouhým poukazem na to, že žalobkyně Ukrajinu opustila, byť nikoli v důsledku válečného konfliktu, ale jen „pár dnů“ přede dnem rozhodným. V souladu s dispoziční zásadou je to přitom žalobkyně, kdo by měl tato tvrzení uvádět. Úlohou soudu není za žalobkyni argumentaci domýšlet.
21. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně sama v žádosti uvedla, že ke dni 24. 2. 2022 nepobývala na Ukrajině, což bylo ostatně prokázáno i otisky razítek vstupních států obsažených v jejím cestovním dokladu. Druhá podmínka stanovená v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, tedy podmínka, že jde o osobu vysídlenou z Ukrajiny dne nebo po dni 24. únorem 2022 [čl. 2 odst. 1 písm. a)], tak v případě žalobkyně nebyla splněna. Vzhledem k tomu, že zákonná úprava [§ 5 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 odst. 1 Lex Ukrajina] žádá, aby pro přijetí žádosti o udělení dočasné ochrany byly kumulativně splněny obě podmínky stanovené v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, nepostupoval žalovaný nezákonně, pokud přijetí žádosti žalobkyně z důvodu nesplnění v pořadí druhé podmínky odmítl.
22. Postup žalovaného při odmítnutí přijetí žádosti žalobkyně o udělení dočasné ochrany ze dne 24. 6. 2025 Sdělením ze dne 17. 9. 2025 tak soud neshledal nezákonným.
23. K námitce žalobkyně, že žalovaný měl ve Sdělení ze dne 17. 9. 2025 zohlednit, že již jednou obdržela v České republice dočasnou ochranu, soud uvádí, že ani žalobkyně a ani žalovaný soudu toto tvrzení neosvědčili; nicméně žalovaný jej potvrdil s vysvětlením, že se jednalo o právními předpisy stanovený postup, když v souladu s přechodným ustanovením § 8 odst. 1 Lex Ukrajina došlo ke změně žalobkyni uděleného dlouhodobého víza pro strpění na dočasnou ochranu. Soud však s ohledem na shora uvedené právní posouzení věci posoudil tuto výtku žalobkyně za irelevantní, když podstatnou pro rozhodnutí věci byla skutečnost, že se žalobkyně před datem rozhodným na území Ukrajiny nezdržovala.
24. Poukaz žalobkyně na rozsudek Městského soudu ze dne 20. 6. 2025, č. j. 5 A 16/2025-37, má soud v dané věci za nepřiléhavý, jelikož v něm zdejší soud reagoval na jinou skutkovou situaci, kdy se účastník (žadatel) na území Ukrajiny opakovaně vrátil a poté jej zase opustil v důsledku eskalace ozbrojeného konfliktu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina v rozporu s evropským právem a nelze ji aplikovat. Proto soud žalobu projednal a shledal, že není důvodná. Ve věci je dán důvod nepřijatelnosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, a proto nelze postup žalovaného, který žádost žalobkyně o udělení dočasné ochrany ze dne 24. 6. 2025 Sdělením ze dne 17. 9. 2025 vrátil pro nepřijatelnost, považovat za nezákonný. Proto soud žalobu zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. února 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu